

Repertoriul jurisprudenței

Cauza C-713/20

**Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank
împotriva**

X,

și

Y

împotriva

Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank

(cerere de decizie preliminară formulată de Centrale Raad van Beroep)

Hotărârea Curții (Camera a doua) din 13 octombrie 2022

„Trimitere preliminară – Securitatea socială a lucrătorilor migranți – Regulamentul (CE) nr. 883/2004 – Articolul 11 alineatul (3) literele (a) și (e) – Persoană care are reședința într-un stat membru și care desfășoară o activitate salariată în alt stat membru – Contract(e) de muncă încheiat(e) cu un singur agent de muncă temporară – Misiuni de muncă temporară – Intervale – Stabilirea legislației aplicabile în intervalele dintre misiunile de muncă temporară – Încetarea raportului de muncă

Securitate socială – Lucrători migranți – Legislație aplicabilă – Persoană care are reședința într-un stat membru și care efectuează prin intermediul unui agent de muncă temporară stabilit în alt stat membru misiuni de muncă temporară pe teritoriul acestui stat membru – Supunerea acestei persoane în intervalele dintre aceste misiuni de muncă legislației statului membru de reședință – Condiție – Încetarea raportului de muncă în respectivele intervale de timp

[Regulamentul nr. 883/2004 al Parlamentului European și al Consiliului, art. 11 alin. (3) lit. (a) și (e)]

(a se vedea punctele 40, 43, 44, 48, 50 și 53 și dispozitivul)

Rezumat

Începând din luna ianuarie a anului 2013 și, respectiv, din luna iulie a anului 2007, X (resortisantă neerlandeză cu reședința în Germania) și, respectiv, Y (resortisant polonez cu reședința în Polonia) au început să exercite o activitate salariată în Țările de Jos prin intermediul unui agent de muncă temporară. X a încheiat un contract de muncă cu un agent de muncă temporară, în cadrul căruia a efectuat misiuni de muncă temporară, întrerupte de intervale de timp în cursul

căroră a îndeplinit activități neremunerate și activități de menaj slab remunerate, tot în Țările de Jos. La rândul său, Y a încheiat contracte de muncă succesive cu un agent de muncă temporară, întrerupte de mai multe intervale de timp.

În luna iulie a anului 2015, lui X i s-a comunicat o evidență a drepturilor sale de pensie din care reieșea că, întrucât avea reședința în Germania, era asigurată în sistemul de securitate socială neerlandez numai în perioadele în care a lucrat efectiv pentru agentul de muncă temporară în Țările de Jos, însă nu și în intervalele dintre misiunile sale de muncă temporară.

În luna martie a anului 2016, Y, care nu lucrase între 1 ianuarie 2016 și 7 februarie 2016, a fost informat că nu are dreptul la alocații familiale în sistemul de securitate socială neerlandez pentru lunile ianuarie și februarie 2016, din moment ce nu a desfășurat o activitate profesională în Țările de Jos în prima zi lucrătoare a fiecăreia dintre aceste luni.

Fiecare dintre persoanele interesate a introdus o acțiune împotriva deciziei adoptate în privința lor la rechtbank Amsterdam (Tribunalul din Amsterdam, Țările de Jos). Instanța de trimitere, Centrale Raad van Beroep (Curtea de Apel pentru Litigii de Securitate Socială și de Funcție Publică, Țările de Jos), sesizată cu apeluri declarate împotriva hotărârilor pronunțate de Tribunalul din Amsterdam, consideră că aceste litigii privesc aspectul dacă afilierea persoanelor în cauză la sistemul de securitate socială neerlandez a încetat în intervalele dintre misiunile de muncă temporară. Această instanță apreciază că este necesar în acest scop să se stabilească legislația aplicabilă în aceste intervale în temeiul Regulamentului nr. 883/2004¹.

Curtea statuează că, în temeiul regulamentului menționat², o persoană care are reședința într-un stat membru și care efectuează, prin intermediul unui agent de muncă temporară stabilit în alt stat membru, misiuni de muncă temporară pe teritoriul acestui alt stat membru este supusă în intervalele dintre respectivele misiuni de muncă legislației naționale a statului membru în care are reședința, din moment ce, în temeiul contractului de muncă temporară, raportul de muncă încetează în aceste intervale de timp.

Aprecierea Curții

Cu titlu introductiv, Curtea amintește principiul enunțat la articolul 11 alineatul (3) litera (a) din Regulamentul nr. 883/2004, potrivit căruia persoana care desfășoară o activitate salariată sau independentă într-un stat membru se supune legislației în materie de securitate socială a acestui stat membru. În continuare, în ceea ce privește aspectul dacă trebuie să se considere că persoanele în cauză au desfășurat în intervalele menționate o activitate salariată sau independentă, Curtea arată că expresia „activitate salariată” este definită ca fiind orice activitate sau situație echivalentă considerată ca atare, în aplicarea legislației de securitate socială din statul membru în care se desfășoară această activitate sau în care există situația echivalentă³.

Or, în speță, X își desfășura activitatea pe baza unui contract de muncă temporară pe durată determinată, care prevedea că raportul de muncă urma să ia naștere la momentul începerii efective a activității și să ia sfârșit la încetarea acestei activități. Prin urmare, în intervalele dintre misiunile sale de muncă temporară nu exista un raport de muncă între X și agentul de muncă

¹ Regulamentul (CE) nr. 883/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2004 privind coordonarea sistemelor de securitate socială (JO 2004, L 200, p. 1, Ediție specială, 05/vol. 7, p. 82)

² Mai exact, articolul 11 alineatul (3) literele (a) și (e).

³ A se vedea articolul 1 litera (a) din Regulamentul nr. 883/2004.

temporară. În plus, activitățile pe care X le-a desfășurat în Țările de Jos în aceste intervale nu pot fi considerate o activitate salariată sau o situație echivalentă, în sensul legislației neerlandeze. În ceea ce îl privește pe Y, în intervalul dintre cele două contracte pe care le-a încheiat cu agentul de muncă temporară, raportul de muncă dintre el și acest agent a încetat.

Rezultă că, din cauza încetării activității lor profesionale, în intervalele dintre misiunile lor de muncă temporară, persoanele interesate nu desfășurau o activitate salariată și nici nu se aflau într-o situație echivalentă, în sensul legislației neerlandeze. În consecință, ele nu intrau în domeniul de aplicare al articolului 11 alineatul (3) litera (a) din Regulamentul nr. 883/2004, astfel încât nu erau supuse legislației neerlandeze. În fapt, în vederea aplicării legislației statului membru de angajare, existența unui raport de muncă continuu este necesară întotdeauna. În aceste condiții, în intervalele menționate, persoanele în cauză intrau în domeniul de aplicare al articolului 11 alineatul (3) litera (e) din Regulamentul nr. 883/2004⁴, care constituie o normă reziduală cu vocația de a se aplica tuturor persoanelor aflate într-o situație nereglementată în mod specific de alte dispoziții din regulamentul menționat, și, prin urmare, erau supuse legislației statului membru de reședință.

⁴ Această dispoziție prevede că orice altă persoană căreia nu i se aplică literele (a)-(d) se supune legislației statului membru de reședință, fără a se aduce atingere altor dispoziții din acest regulament care îi garantează prestații în temeiul legislației unuia sau mai multor state membre.